

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 12. aprila 2018*

„Predhodno odločanje – Davek na dodano vrednost (DDV) – Direktiva 2006/112/ES – Členi 63, 167, 168, od 178 do 180, 182 in 219 – Načelo davčne nevtralnosti – Pravica do odbitka DDV – Rok, ki je z nacionalno zakonodajo določen za uveljavljanje te pravice – Odbitek dodatnega DDV, ki je bil plačan državi in ki je bil predmet dokumentov, s katerimi so bili po naknadni odmeri davka popravljene prvotni računi – Začetek teka roka“

V zadevi C-8/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče, Portugalska) z odločbo z dne 2. januarja 2017, ki je na Sodišče prispela 9. januarja 2017, v postopku

Biosafe – Indústria de Reciclagens SA

proti

Flexipiso – Pavimentos SA,

SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi A. Rosas, predsednik senata, C. Toader, sodnica, in E. Jarašiūnas (poročevalec), sodnik,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Biosafe – Indústria de Reciclagens SA M. Torres in A. G. Schwalbach, odvetnika,
- za portugalsko vlado L. Inez Fernandes, M. Figueiredo in R. Campos Laires, agenti,
- za Evropsko komisijo L. Lozano Palacios in M. Afonso, agentki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 30. novembra 2017

izreka naslednjo

* Jezik postopka: portugalsčina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 63, 167, 168, od 178 do 180, 182 in 219 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL 2006, L 347, str. 1, v nadaljevanju: Direktiva o DDV) ter načela davčne nevtralnosti.
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbama Biosafe – Indústria de Reciclagens SA (v nadaljevanju: Biosafe) in Flexipiso – Pavimentos SA (v nadaljevanju: Flexipiso), ker je zadnjenavedena zavrnila, da bi družbi Biosafe povrnila dodaten davek na dodano vrednost (DDV), ki ga je ta plačala po naknadni odmeri davka.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 Člen 63 Direktive o DDV določa:

„Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastane, ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene.“
- 4 Naslov X te direktive, ki se nanaša na odbitke, vsebuje poglavje 1, naslovljeno „Nastanek in obseg pravice do odbitka“, v katerem so člani od 167 do 172. Ta člen 167 določa:

„Pravica do odbitka nastane v trenutku, ko nastane obveznost za obračun odbitnega davka.“
- 5 Člen 168 navedene direktive določa:

„Dokler se blago in storitve uporabljajo za namene njegovih obdavčenih transakcij, ima davčni zavezanec v državi članici, v kateri opravlja te transakcije, pravico, da odbije od zneska DDV, ki ga je dolžan plačati, naslednje zneske:

 - (a) DDV, ki ga je dolžan ali ga je plačal v tej državi članici za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo opravil drug davčni zavezanec;

[...]“
- 6 V poglavju 4 tega naslova X Direktive o DDV, naslovljenem „Pravila za uveljavljanje pravice do odbitka“, so člani od 178 do 183 te direktive. Člen 178 te direktive določa:

„Za uveljavljanje pravice do odbitka mora davčni zavezanec izpolniti naslednje pogoje:

 - (a) za odbitke v skladu s členom 168(a) v zvezi z dobavo blaga in opravljanjem storitev imeti račun, izdan v skladu s člani 220 do 236 in člani 238, 239 in 240;

[...]“
- 7 Člen 179 te direktive določa:

„Davčni zavezanec opravi odbitek tako, da od skupnega zneska DDV, dolgovanega za dano davčno obdobje, odšteje skupni znesek DDV, za katerega je v istem obdobju nastala pravica do odbitka, ki se uveljavlja v skladu z določbami člena 178.“

[...]“

8 Člen 180 navedene direktive določa:

„Države članice lahko davčnemu zavezancu dovolijo, da opravi odbitek, ki ga ni opravil v skladu z določbami členov 178 in 179.“

9 V skladu s členom 182 te direktive „[d]ržave članice določijo pogoje in podrobnosti za uporabo členov 180 in 181“.

10 Člen 219 Direktive o DDV določa:

„Enako kot račun se obravnava vsak dokument ali sporočilo, ki spreminja prvotni račun in se nanj izrecno in nedvoumno nanaša.“

Portugalsko pravo

11 Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (zakonik o davku na dodano vrednost) v različici, ki se uporabi za spor o glavni stvari (v nadaljevanju: CIVA), v členu 7, naslovljenem „Obdavčljivi dogodek in obveznost obračuna davka“, določa:

„1. Brez poseganja v določbe iz naslednjih odstavkov je davek dolgovan in obveznost njegovega obračuna nastane:

(a) pri prenosu blaga takrat, ko je blago dano na voljo pridobitelju.

[...]“

12 Člen 8 tega zakonika določa:

„1. Kadar na podlagi prenosa blaga ali opravljanja storitev nastane obveznost izdaje računa ali enakovrednega dokumenta v skladu s členom 29, obveznost obračuna davka ne glede na določbe iz prejšnjega člena nastane:

(a) ob izdaji računa ali enakovrednega dokumenta, če je upoštevan rok, določen za njegovo izdajo;

[...]“

13 Člen 19 CIVA, naslovljen „Pravica do odbitka“, v odstavku 2 določa:

„Pravico do odbitka daje samo davek iz spodaj navedenih dokumentov, ki so izdani v imenu davčnega zavezanca in ki so v njegovi posesti:

(a) iz računov in enakovrednih dokumentov, izdanih v zakoniti obliki

[...]“

14 Člen 22(1) CIVA določa:

„Pravica do odbitka nastane, ko nastane obveznost obračuna odbitnega davka v skladu z določbami členov 7 in 8, pri čemer se ta odbitek izvede tako, da se od skupnega zneska davka, dolgovanega na podlagi obdavčljivih transakcij davčnega zavezanca v obračunskem obdobju, odšteje znesek odbitnega davka, za katerega je obveznost obračuna nastala v istem obdobju.“

15 Člen 29(7) CIVA določa:

„Poleg tega je treba račun ali enakovredni dokument izdati takrat, ko se davčna osnova transakcije ali davek, ki se nanjo nanaša, iz kakršnega koli razloga, vključno z nenatančnostjo, spremeni.“

16 Člen 36(1) CIVA določa, da je treba račun ali enakovredni dokument iz člena 29 tega zakonika izdati najpozneje na peti delovni dan po tem, ko je davek v skladu s členom 7 navedenega zakonika dolgovan. V primeru plačil v zvezi s prenosom blaga ali opravljanjem storitev, ki še niso končani, pa mora datum izdaje dokazila vedno sovpadati z datumom prejema tega zneska.

17 Člen 37(1) CIVA določa:

„Višino odmerjenega davka je treba dodati k vrednosti na računu ali enakovrednem dokumentu, da se bo lahko zahtevala od pridobiteljev blaga ali uporabnikov storitev.“

18 Člen 79(1) CIVA določa:

„Pridobitelj obdavčljivega blaga ali storitev, ki je davčni zavezanec iz člena 2(1)(a) in ki deluje kot takter ni oproščen, je skupaj z dobaviteljem solidarno odgovoren za plačilo davka, če račun ali enakovredni dokument, katerega izdaja je v skladu s členom 29 obvezna, ni bil izdan ali če vsebuje nepravilno navedbo glede imena ali naslova strank, narave ali količine dobavljenega blaga ali opravljenih storitev, cene ali višine dolgovanega davka.“

19 Člen 98(2) CIVA določa:

„Brez poseganja v posebne določbe je pravico do odbitka ali vračila preplačanega davka mogoče uveljavljati le do preteka štirih let po nastanku pravice do odbitka ali preplačilu davka.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

20 Družba Biosafe je v obdobju med februarjem 2008 in majem 2010 družbi Flexipiso, zavezanki za DDV, prodala kavčukov granulat, proizveden iz recikliranih pnevmatik, v skupni vrednosti 664.538,77 EUR, pri čemer je bil DDV obračunan po nižji stopnji, ki znaša 5 %.

21 Portugalska davčna uprava je po davčnem nadzoru, ki je bil opravljen leta 2011 in ki se je nanašal na davčna leta od 2008 do 2010, menila, da bi bilo treba uporabiti splošno stopnjo DDV, to je 21 %, in je opravila odmere DDV v skupnem znesku 100.906,50 EUR.

22 Družba Biosafe je ta znesek plačala in od družbe Flexipiso povračilo tega zneska zahtevala tako, da ji je poslala bremenopise. Družba Flexipiso je plačilo tega dodatnega DDV zavrnila zlasti zato, ker ga ni mogla odbiti, saj se je štiriletni rok, določen s členom 98(2) CIVA, za transakcije, ki so bile izvedene do 24. oktobra 2008, iztekel pred prejemom bremenopisov, do katerega je prišlo 24. oktobra 2012, in ker naj ji ne bi bilo treba nositi posledic napake, za katero je odgovorna zgolj družba Biosafe.

23 Družba Biosafe je po tej zavrnitvi vložila tožbo, v kateri je predlagala, naj se družbi Flexipiso naloži, da mora povrniti znesek, ki ga je plačala prvonavedena družba, skupaj z zamudnimi obrestmi. To tožbo sta sodišče na prvi stopnji in pritožbeno sodišče, ki sta menili, da se lahko pridobitelju blaga kljub obstoju obveznosti prevalitve DDV plačilo tega davka naloži le, če so bili računi ali enakovredni dokumenti izdani tako, da je imel dovolj časa za izvedbo odbitka navedenega davka, zavrnil. V zvezi z bremenopisi, ki jih je prejela družba Flexipiso več kot štiri leta po izdaji prvotnih računov, sta menili, da družba Biosafe ni mogla prevaliti DDV v zvezi s temi računi na družbo Flexipiso, ker zadnjenavedena družba ni bila več upravičena do odbitka DDV in ker je bilo jasno, da je bilo treba napako v zvezi s stopnjo, ki jo je bilo treba uporabiti, pripisati družbi Biosafe.

- 24 Družba Biosafe je nato vložila revizijo pri predložitvenem sodišču, to je Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče, Portugalska). To sodišče navaja, da obstaja dvom o tem, ali členi 63, 167, 168, od 178 do 180 in 182 Direktive o DDV ter načelo davčne nevtralnosti nasprotujejo nacionalni zakonodaji, iz katere izhaja, da v okoliščinah, kot so v postopku v glavni stvari, rok, v katerem lahko pridobitelj odbije dodatni DDV, začne teči od izdaje prvotnih računov, in ne od izdaje ali prejema dokumentov s popravki. Po njegovem mnenju obstaja tudi dvom o tem, ali lahko pridobitelj v takih okoliščinah zavrne plačilo dodatnega DDV, ker ga ne more odbiti.
- 25 V teh okoliščinah je Supremo Tribunal de Justiça (vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:
- „1. Ali Direktiva o DDV in zlasti njeni členi 63, 167, 168, od 178 do 180, 182 in 219 ter načelo davčne nevtralnosti nasprotujejo nacionalni zakonodaji, iz katere izhaja, da – v okoliščinah, v katerih je bil pri odsvojitelju blaga, ki je zavezanec za DDV, opravljen davčni nadzor, pri katerem se je izkazalo, da je bila stopnja DDV, ki jo je uporabil, nižja od stopnje, ki bi jo moral uporabiti, in v katerih je odsvojitelj plačal dodatni davek ter želi doseči ustrezno plačilo od pridobitelja, ki je prav tako zavezanec za DDV – rok, v katerem lahko zadnjenavedeni odbije ta dodatni davek, začne teči od izdaje prvotnih računov, in ne od izdaje oziroma prejetja dokumentov s popravki?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, se postavlja vprašanje, ali ta direktiva in zlasti navedeni členi ter načelo davčne nevtralnosti nasprotujejo nacionalni zakonodaji, iz katere izhaja, da je zakonito, da pridobitelj – po prejetju dokumentov s popravki prvotnih računov, ki so bili izdani po izvedbi davčnega nadzora in po plačilu dodatnega davka državi ter katerih namen je doseči plačilo tega dodatnega davka, kadar je navedeni rok za uveljavljanje pravice do odbitka že potekel – zavrne plačilo, pri čemer izhaja iz tega, da nemožnost odbitka dodatnega davka upravičuje zavrnitev njegove prevalitve?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 26 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člene 63, 167, 168, od 178 do 180, 182 in 219 Direktive o DDV ter načelo davčne nevtralnosti razlagati tako, da nasprotujejo ureditvi države članice, v skladu s katero se pravica do odbitka DDV v okoliščinah, kot so v postopku v glavni stvari, v katerih je bil državi po naknadni odmeri davka plačan dodatni DDV in v katerih je bil ta dodatni DDV predmet dokumentov, s katerimi so bili prvotni računi popravljani več let po dobavi zadevnega blaga, zavrne, ker naj bi rok, ki je z navedeno ureditvijo določen za uveljavljanje te pravice, začel teči z izdajo navedenih prvotnih računov in naj bi se iztekel.
- 27 V zvezi s tem je treba opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pravica davčnih zavezancev, da od DDV, ki ga morajo plačati, odbijejo vstopni DDV, dolgovan ali plačan za blago, ki so ga pridobili, in storitve, ki so bile opravljene zanje, na predhodni stopnji v verigi transakcij pomeni temeljno načelo skupnega sistema DDV, ki je bil uveden z zakonodajo Unije (sodba z dne 21. marca 2018, Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, točka 37 in navedena sodna praksa).
- 28 Namen sistema odbitkov je podjetniku v celoti olajšati breme dolgovanega ali plačanega DDV v okviru vseh njegovih gospodarskih dejavnosti. Skupni sistem DDV tako zagotavlja nevtralnost v zvezi z davčnim bremenom vseh gospodarskih dejavnosti ne glede na njihove cilje ali rezultate, če so navedene dejavnosti načeloma same predmet DDV (sodba z dne 21. marca 2018, Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, točka 38 in navedena sodna praksa).

- 29 Kot je Sodišče večkrat poudarilo, je pravica do odbitka, določena v členu 167 in naslednjih Direktive o DDV, sestavni del sistema DDV in načeloma ne sme biti omejena. Podrobneje, ta pravica se izvede takoj za vse davke, ki so bili naloženi na vstopne transakcije (sodba z dne 21. marca 2018, Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, točka 39 in navedena sodna praksa).
- 30 Pravica do odbitka DDV je vseeno odvisna od upoštevanja tako vsebinskih kot formalnih zahtev ali pogojev (sodba z dne 21. marca 2018, Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, točka 40 in navedena sodna praksa).
- 31 Kar zadeva vsebinske zahteve ali pogoje, je iz člena 168(a) Direktive 2006/112 razvidno, da mora zadevni subjekt po eni strani za to, da bi bil lahko upravičen do navedene pravice, biti „davčni zavezanec“ v smislu navedene direktive, po drugi strani pa mora blago ali storitve, na katere opira pravico do odbitka DDV, uporabiti za potrebe svojih izstopnih obdavčljivih transakcij, to vstopno blago ali storitve pa mora dobaviti drug davčni zavezanec (sodba z dne 21. marca 2018, Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, točka 41 in navedena sodna praksa).
- 32 Kar pa zadeva pravila za uveljavljanje pravice do odbitka DDV, ki jih je treba šteti za formalne zahteve ali pogoje, člen 178(a) Direktive o DDV določa, da mora davčni zavezanec imeti račun, izdan v skladu s členi od 220 do 236 in členi od 238 do 240 te direktive (sodba z dne 21. marca 2018, Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, točka 42 in navedena sodna praksa).
- 33 Iz zgoraj navedenega izhaja, da v skladu s členom 167 Direktive o DDV pravica do odbitka DDV sicer nastane hkrati z obveznostjo obračuna davka, vendar je njeno uveljavljanje v skladu s členom 178 te direktive načeloma mogoče, šele ko ima davčni zavezanec račun (sodba z dne 21. marca 2018, Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, točka 43 in navedena sodna praksa).
- 34 V skladu s členoma 167 in 179, prvi odstavek, Direktive o DDV, se pravica do odbitka DDV načeloma uveljavlja v obdobju, v katerem je nastala, in sicer takrat, ko nastane obveznost obračuna davka.
- 35 Kljub temu se lahko na podlagi členov 180 in 182 te direktive davčnemu zavezancu dovoli odbitek DDV, čeprav pravice ni uveljavljal v obdobju, v katerem je nastala, če so izpolnjeni pogoji in spoštovani postopki, določeni v nacionalnih ureditvah (sodba z dne 21. marca 2018, Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, točka 45 in navedena sodna praksa).
- 36 Vendar bi bila možnost uveljavljanja pravice do odbitka DDV brez kakršnih koli časovnih omejitev v nasprotju z načelom pravne varnosti, ki zahteva, da davčni položaj davčnega zavezanca glede njegovih pravic in obveznosti nasproti davčni upravi ne more biti neskončno dolgo izpodbojen (sodba z dne 21. marca 2018, Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, točka 46 in navedena sodna praksa).
- 37 Sodišče je tako že razsodilo, da se prekluzivni rok – če poteče in se premalo skrbni davčni zavezanec, ki ni zahteval odbitka vstopnega davka, zaradi tega sankcionira tako, da izgubi pravico do odbitka DDV – ne more šteti za nezdržljiv s sistemom, določenim z Direktivo o DDV, če po eni strani ta rok velja enako za podobne pravice na davčnem področju, ki temeljijo na notranjem pravu, in tiste, ki temeljijo na pravu Unije (načelo enakovrednosti), in če po drugi strani v praksi ne onemogoča ali čezmerno otežuje uveljavljanja pravice do odbitka DDV (načelo učinkovitosti) (sodba z dne 21. marca 2018, Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, točka 47 in navedena sodna praksa).
- 38 Poleg tega lahko na podlagi člena 273 Direktive o DDV države članice določijo še druge obveznosti, za katere menijo, da so potrebne za pravilno pobiranje DDV in za preprečevanje utaj. Boj proti davčnim utajam, davčnemu izogibanju in mogočim zlorabam je cilj, ki ga ta direktiva priznava in spodbuja. Vendar ukrepi, ki jih lahko sprejmejo države članice na podlagi člena 273 te direktive, ne smejo preseči tistega, kar je nujno potrebno za doseg takih ciljev. Zato jih ni mogoče uporabiti tako, da bi lahko sistematično posegali v pravico do odbitka DDV in zato v nevtralnost DDV (sodba z dne 21. marca 2018, Volkswagen, C-533/16, EU:C:2018:204, točka 48 in navedena sodna praksa).

- 39 Ker je nepriznanje pravice do odbitka izjema od uporabe temeljnega načela, ki ga pomeni ta pravica, morajo pristojni davčni organi pravno zadostno dokazati, da so podani objektivni elementi, ki izkazujejo obstoj utaje ali zlorabe. Nacionalna sodišča morajo nato preveriti, ali so zadevni davčni organi dokazali obstoj takih elementov (sodba z dne 28. julija 2016, *Astone*, C-332/15, EU:C:2016:614, točka 52 in navedena sodna praksa).
- 40 V obravnavanem primeru je iz predložitvene odločbe razvidno, da je portugalska davčna uprava po davčnem nadzoru, ki je bil izveden leta 2011, opravila odmere DDV v zvezi z dobavami blaga, ki so bile opravljene med februarjem 2008 in majem 2010, za katere je družba Biosafe napačno uporabila nižjo stopnjo DDV namesto splošne stopnje. Družba Biosafe je nato popravek DDV izvedla tako, da je plačala dodatni DDV in izdala bremenopise, ki so po mnenju predložitvenega sodišča dokumenti, s katerimi so bili popravljeni prvotni računi.
- 41 Portugalska vlada meni, da sta družbi Biosafe in Flexipiso v obdobju vsaj dveh let in pol namerno in večkrat izvajali sistematične prakse davčnih utaj in izogibanja davkom. Obstoja takih praks v takem položaju dejansko ni mogoče izključiti. Vendar v okviru postopka iz člena 267 PDEU, ki temelji na jasni ločitvi nalog med nacionalnimi sodišči in Sodiščem, vsakršna presoja dejstev spada med pristojnosti nacionalnega sodišča. Natančneje, Sodišče je pristojno le za odločanje o razlagi ali veljavnosti akta Unije na podlagi dejstev, ki jih navede nacionalno sodišče (sodba z dne 8. maja 2008, *Danske Svineproducenter*, C-491/06, EU:C:2008:263, točka 23, in sklep z dne 14. novembra 2013, *Krejci Lager & Umschlagbetrieb*, C-469/12, EU:C:2013:788, točka 28). V obravnavanem primeru pa predložitveno sodišče navaja, da je jasno, da je treba napako v zvezi z izbiro stopnje DDV, ki se uporabi, pripisati družbi Biosafe.
- 42 V teh okoliščinah je očitno, da je bilo uveljavljanje pravice do odbitka za družbo Flexipiso pred popravkom DDV, ki ga je izvedla družba Biosafe, objektivno nemogoče, saj pred tem ni imela na voljo dokumentov, s katerimi so bili popravljeni prvotni računi, in ni vedela, da je bilo treba plačati dodatni DDV.
- 43 Šele po tem popravku so bili namreč izpolnjeni vsebinski in formalni pogoji za nastanek pravice do odbitka DDV in šele takrat je lahko torej družba Flexipiso zahtevala, da se ji v skladu z Direktivo o DDV in načelom davčne nevtralnosti olajša breme dolgovanega ali plačanega DDV. Ker družba Flexipiso pred prejemom bremenopisov ni ravnala neskrbno, in ker ni bilo zlorabe ali tajnega dogovora z družbo Biosafe z namenom goljufije, se zato zoper uveljavljanje pravice do odbitka DDV ni bilo mogoče veljavno sklicevati na prekluzivni rok, ki bi začel teči z izdajo prvotnih računov in bi za nekatere transakcije potekel pred tem popravkom (glej v tem smislu sodbo z dne 21. marca 2018, *Volkswagen*, C-533/16, EU:C:2018:204, točka 50).
- 44 Na prvo vprašanje je treba zato odgovoriti, da je treba člene 63, 167, 168, od 178 do 180, 182 in 219 Direktive o DDV ter načelo davčne nevtralnosti razlagati tako, da nasprotujejo ureditvi države članice, v skladu s katero se pravica do odbitka DDV v okoliščinah, kot so v postopku v glavni stvari, v katerih je bil državi po naknadni odmeri davka plačan dodatni DDV in v katerih je bil ta dodatni DDV predmet dokumentov, s katerimi so bili prvotni računi popravljeni več let po dobavi zadevnega blaga, zavrne, ker naj bi rok, ki je z navedeno ureditvijo določen za uveljavljanje te pravice, začel teči z izdajo navedenih prvotnih računov in naj bi se iztekel.

Drugo vprašanje

- 45 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali lahko v primeru nikalnega odgovora na prvo vprašanje pridobitelj v okoliščinah, kot so v postopku v glavni stvari, zavrne, da bi dobavitelju povrnil dodatni DDV, ki ga je ta plačal, ker pridobitelj zaradi izteka roka, ki je z nacionalno zakonodajo določen za uveljavljanje pravice do odbitka, tega dodatnega DDV ne more več odbiti.

- 46 Iz odgovora na prvo vprašanje izhaja, da se davčnemu zavezancu v takih okoliščinah pravica do odbitka dodatnega DDV ne sme zavrniti z obrazložitvijo, da naj bi se iztekel rok, ki je z nacionalno zakonodajo določen za uveljavljanje te pravice. Glede na ta odgovor na drugo vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

- 47 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (sedmi senat) razsodilo:

Člene 63, 167, 168, od 178 do 180, 182 in 219 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost ter načelo davčne nevtralnosti je treba razlagati tako, da nasprotujejo ureditvi države članice, v skladu s katero se pravica do odbitka davka na dodano vrednost (DDV) v okoliščinah, kot so v postopku v glavni stvari, v katerih je bil državi po naknadni odmeri davka plačan dodatni DDV in v katerih je bil ta dodatni DDV predmet dokumentov, s katerimi so bili prvotni računi popravljani več let po dobavi zadevnega blaga, zavrne, ker naj bi rok, ki je z navedeno ureditvijo določen za uveljavljanje te pravice, začel teči z izdajo navedenih prvotnih računov in naj bi se iztekel.

Podpisi